

naklizeno. Bydlím v útulném domečku, tak jako každá z nás, ale ten můj je svým vnitřkem snad ten nejkrásnější. V kuchyni byste nenašli jednu pokličku mimo stojan, jednu sklenici mimo skříňku. Špinavé nádoby skládám bezprostředně po jeho použití do myčky, hnusilo by se mi nechávat všechnu tu špínu v domě déle, než je potřeba. V obýváku byste nenašli ponožku na stolku. Na stole neleží jediná tužka mimo místo. Ze všech těchto věcí se mi dělá zle, proto raději pojďme řešit jiné záležitosti.

Procházím se po ulici Našeho města a dýchám čerstvý vzduch. Je mi krásně, cítím pocit, jaký by měla pociťovat každá z Felitek, připadá mi, že jsme přišly na tajemství, jež se ženy snažily objevit již tak strašně dlouho, a přitom to bylo tak jednoduché – stačilo odstranit muže.

Odstranit muže –

Odstranit muže –

Pozítří – Pozítří – Pozítří –

Nechci nad tím přemýšlet, vlastně nad tím přemýšlet ani nemůžu. Prohlížím si domy, kolem nichž procházím. Jeden jako druhý, tak aby se každá žena cítila dobře, a přitom tak odlišné, každý něčím speciální. Můj je krásně naklizený, okna mu prosvítají a na fasádě byste nenalezli jedinou kapku špíny. Na druhou stranu – zahrada mě nezajímá, proto není dvakrát naklizená, vlastně se jí nikdo moc nezabývá, kdo by se jí také zabýval, když ne já. Žiji sama. Ale dost o mně. Míjím dům plný šílených barev a vím, že to musí být dům paní Barevné, pak vidím ten plný všemožných zvířat, dům paní Zvířecí. Jsou tu také samozřejmě ty, které se téměř ničím nevyznačují, domy žen, které nemají vynikající zájmy, ale těch je minimum. Od dob, kdy nežijeme s muži, se naše zájmy údajně znovu probudily, už nemusíme myslet jen na vaření večere a hlídání dětí.

Samozřejmě máme děti. Existují ale okolo nich určitá pravidla. Tak zaprvé nic nemůže fungovat starými způsoby, jelikož tu s námi nežijí muži, musí se procházet dlouhými procesy, aby mohla žena vůbec dítě mít. A zadruhé všechny novorozené muže ihned posíláme pryč, protože muže tu přece nechceme.

A pak je zabíjíme –

Pokárám sama sebe, že nad takovými věcmi přemýšlím.

Ne, nemůžeme je zabít, kdo by nám jinak stavěl silnice a čistil kanalizace –

Teď už jsem na sebe opravdu naštvaná, nejraději bych si vlepila facku.

–

Klid.

Rozhlédnu se kolem a uvidím jednu ze svých sousedek a kamarádek, Lenku Láskovou. Je se svou kamarádkou, kterou sice dobře neznám, ale o které jsem si jistá, že je skvělý člověk –

Ne. Ne, to není pravda.

Znova se nadechnu a pozdravím: „Ahoj, Leni, a dobrý den, paní Barevná.“ Usměje se, falešně, tak jako dělám mnoho věcí. Lenka Lásková ví všechno o všech a ohromně ráda drbe, to vám asi mohlo být jasné. Má černé vlasy a na sobě tolik růžové, že byste se z toho nejraději pozvraceli. Jestli máte ve svém životě jakoukoli typickou drbnu, tohle je ona. Její oči jsou plné zvědavosti a falše, té, která vás zradí kdykoli, kdekoli a jakkoli.

Na druhou stranu paní Barevná je... no prostě barevná, barvy vyplňují její celou osobnost, nosí zelený baret a dlouhý červený kabát, ne příliš teplý, přes který ven vykukuje žluto-růžové triko s modrými kalhoty, a to vše doplňují černé boty, jen aby měla ve svém outfitu zastoupeny barvy všechny. Nejen její zevnějšek je ale vyplněný barvami, mám pocit, jako by i vnitřně jen zářila barvami. Občas mě ale také napadne, zdali nemělo být paní Barevné spíš přiděleno příjmení Neladící, protože krom šílené barevnosti má její oblečení také nikdy-neladící vlastnost.

Paní Barevná by snad chtěla něco říct, ale Lenka ji zastaví se slovy: „Ale to je náhodička, Kate!“ a už mě objímá a dává mi pusy na obě strany tváře a já se tvářím, jako by se mi to líbilo, i když se mi to nelíbí. Navíc se usmívá svým